

Arrest

nr. 156 353 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2015 neemt gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag ter kennis werd gebracht. De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam/nom: C. [...]

Voornaam/prénom: P.M. [...]

Geboortedatum/dat de naissance: 11.06.1977
Geboorteplaats/ lieu de naissance: Conakry
Nationaliteit/nationalité: Guinee/Guinea

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 02.03.2015

REDEN VAN DE BESLISING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14 :

- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- ☐ artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik ervan PV nr K0.21.L4.001793/15 van de politiezone Grensleie (Menen)

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 08.02.2012

Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf."

Eveneens op 2 maart 2015 neemt gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag ter kennis werd gebracht. De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

"Aan de heer / mevrouw die verklaart te heten:

Naam/nom: C. [...]

Voornaam/prénom: P.M. [...]

Geboortedatum/date de naissance: 11.06.1977

Geboorteplaats/lieu de naissance: Conakry

Nationaliteit/nationalité: Guinee

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengengebied ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02.03.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- ☐ artikel 74/11, §1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van VIER jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften en gebruik ervan. PV KO. 21. L4.001793/15 opgesteld door politiezone Grensleie (Menen). Hij maakte gebruik van een valse Guinese identiteitskaart. Aangezien betrokkene deze documenten bij zijn aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Wevelgem heeft voorgelegd, is het bewezen dat hij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. Reden waarom hem een inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Bij wijze van exceptie werpt de verwerende partij op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast stelt de verwerende partij dat de opgeworpen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), niet kan worden aangenomen.

3.2. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM. Voormelde verdragsbepaling primeert op de door de verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Voorts merkt de Raad op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van de verzoekende partij, *in casu*, beïnvloedt en dat de verwerende partij niet aantoonde op welke grond zij verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel met betrekking tot het inreisverbod voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

4.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Doordat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

[...]

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod vastgelegd te worden door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 200/115/EG van het Europees parlement en de Raad van de Europese Unie. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval’ en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr 53 K 1825/001,23).

Uw Raad zal in casu dienen vast te stellen dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat verweerster een individueel onderzoek heeft gedaan bij het bepalen van het inreisverbod.

Er wordt bij de bepaling van de duur in casu enkel formeel gemotiveerd omtrent een enkele omstandigheid, met name dat verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschrifte en gebruik ervan, hierbij verwijzende naar het PV KO21.L4.001793/15 opgesteld door de politiezone Grensleie (Menen). Verweerster achtte het bewezen dat verzoeker trachtte met de documenten op frauduleuze wijze een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen.

Verzoeker betwist de letter van de wet (sic artikel 74/11 VW) niet doch wanneer men in casu spreekt van valse documenten dient de valsheid wel duidelijk te zijn (zie : RvS 27 november 2001, nr. 101.218). Uit het feitenrelaas zoals supra weergegeven blijkt dat verzoeker zelf volledig ter goeder trouw handelde bij het opvragen van bepaalde stukken in zijn land van herkomst.

Op dezelfde dag als dat verzoeker werd verhoord door de inspecteur van de Politiezone Grensleie (sic 02.03.2015) wordt hem het litigieuze inreisverbod betekend.

Pas op 02.03.2015 werd verzoeker in kennis gesteld dat men van oordeel is dat zijn ID kaart vals zou zijn. ‘ Gegeven ‘ welke verzoeker volledig uit zijn lood sloeg en bij hem aankwam als een donderslag bij heldere hemel.

Pas op diezelfde 02.03.2015 werd het ID document van verzoeker door de politiediensten in beslag genomen.

Verder onderzoek dient nog uit te wijzen of er in casu sprake is van valsheid,...

Verweerster wacht dit onderzoek niet af en gaat op dezelfde dag als in de beslagname reeds over tot het betekenen aan verzoeker van een inreisverbod. Dit niettegenstaande op dat ogenblik er zeer zeker nog geen duidelijkheid is dat in casu wel degelijk valse stukken zouden zijn aangewend en fraude voor handen is...

Verzoeker meent dan ook terecht te mogen stellen dat verweerster in casu wat al te voortvarend te werk is gegaan en op 02.03.2015 niet kon stellen dat verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde / fraude heeft gepleegd teneinde toegelaten te worden tot verblijf alhier.

Mocht uw zetel van oordeel zijn dat verweerster reeds op 02.03.2015 een beslissing tot het nemen van een inreisverbod kon nemen – quod non – dan wenst verzoeker toch te benadrukken dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom hem een inreisverbod van 4 jaar werd opgelegd , en hierbij wel degelijk rekening zou zijn gehouden met alle specifieke omstandigheden van zijn situatie.

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Ingevolge §2 kan de minister of zijn gemachtigde zich zelfs onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Uw Raad zal dienen vast te stellen dat in casu nergens uit kan afgeleid worden dat voor het bepalen van de duur / onthouden van het opleggen van een inreisverbod ook met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker rekening is gehouden. Specifieke omstandigheden welke er in bestaan dat verzoeker een duurzame relatie heeft met mevrouw F. [...] !!!

Verzoeker meent dan ook terecht dat in casu een schending van artikel 74/11 vreemdelingenwet dient te worden aangenomen alsmede van de formele motiveringsplicht.

Ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Zulks veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Het middel komt dan ook als gegrond naar voor.”

4.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verzoekende partij acht voormelde rechtsregels geschonden, doordat uit de bestreden beslissing zou blijken dat geen individueel onderzoek zou gevoerd zijn bij het opleggen van het inreisverbod. De verzoekende partij voert voorts aan dat het onderzoek naar de valsheid van haar identiteitskaart niet afgewacht werd alvorens een inreisverbod (bijlage 13sexies) te betekenen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werden betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“artikel 74/11, §1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van VIER jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften en gebruik ervan. PV [...] opgesteld door politiezone Grensleie (Menen). Hij maakte gebruik van een valse Guinese identiteitskaart. Aangezien betrokkene deze documenten bij zijn aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Wevelgem heeft voorgelegd, is het bewezen dat hij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen.

Reden waarom hem een inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot het opleggen van een inreisverbod van vier jaar in toepassing van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“[...];”

In casu werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in eerste instantie terecht vastgesteld dat aan de verzoekende partij geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, zodat de gemachtigde niet anders vermocht dan een inreisverbod (bijlage 13sexies) te betekenen aan de verzoekende partij.

Verweerder laat gelden dat er in hoofdte van de gemachtigde van de Staatssecretaris inderdaad allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om in onderhavig geval een beslissing tot inreisverbod te nemen. Integendeel moest een inreisverbod (bijlage 13sexies)

betekend worden, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij beantwoordt aan de situatie zoals voorzien in artikel 74/11, §1, 1° Vreemdelingenwet.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Voormeld standpunt werd inmiddels reeds herhaaldelijk bevestigd in recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onder meer:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (R.v.V. nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat *“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard moet gaan met een inreisverbod.*

Terwijl voor wat betreft de motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht is gewezen op het feit dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften, in het kader van diens aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning.

Bijgevolg kan er geen redelijke twijfel bestaan nopens het feit dat door de verzoekende partij fraude werd gepleegd ten einde toegelaten te worden tot verblijf, zodat de maximale termijn van drie jaar - geheel in overeenstemming met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet- op vier jaar gebracht werd.

Het loutere feit dat de verzoekende partij voorhoudt dat de door haar gepleegde valsheid in geschriften nog niet zou vaststaan en dat de in casu bestreden beslissingen genomen werden alvorens dienomtrent een daadwerkelijk onderzoek is gevoerd, volstaat niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Verweerder benadrukt dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om zich te steunen op de vaststellingen uit een proces-verbaal, waarin wordt vastgesteld dat de verzoekende partij zich bij de aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning te Wevelgem bediende van een valse Guinese identiteitskaart.

Dienaangaande verwijst verweerder naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin bevestigd wordt dat het volstaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing kort verwijst naar de inhoud van het betrokken proces-verbaal, zonder zulks in extenso over te nemen, dan wel als bijlage bij de bestreden beslissing te voegen.

“De gemachtigde stelt wel vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, dat verzoeker op heterdaad betrapt is voor valsheid in geschriften en gebruik en dat hij een valse identiteit opgeeft. De gemachtigde verwijst voor deze vaststellingen naar het PV nr. (xxx) van de lokale politie van Vilvoorde.

De Raad merkt op dat wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), het volstaat dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).” (R.v.V. nr. 130.129 van 25 september 2014)

En ook:

“Tevens moet worden geduoid dat het gegeven dat het proces-verbaal met nr. HV.55.L7.003837/2014 niet in het administratief dossier is opgenomen niet een gevolg is van een nalatigheid of het onzorgvuldig optreden van verweerder. Verweerder merkt in dit verband in zijn nota met opmerkingen terecht op dat de politiediensten hem geen afschrift van dit proces-verbaal mogen overmaken en hen slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Verzoeker zelf had voorts ruimschoots de tijd om de procureur de konings te verzoeken om kennis te mogen nemen van het proces-verbaal dat werd opgesteld omtrent de feiten die op 16 juni 2014 werden vastgesteld door de politie te Zaventem. Er is dan ook geen reden om de behandeling van voorliggend beroep uit te stellen.” (arrest nr. 132.123 van 27 oktober 2014)

Terwijl hoe dan ook geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk vermocht rekening te houden met de inhoud van het proces-verbaal, zelfs indien de verzoekende partij (nog) niet strafrechtelijk veroordeeld werd wegens valsheid in geschriften.

Zie dienaangaande:

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

De verzoekende partij levert nog kritiek op het feit dat uit de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een onderzoek werd gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij verwijst in dit kader naar haar duurzame relatie met mevr. F. [...].

In antwoord op de beschouwingen van de verzoekende partij laat verweerder gelden dat het bestaan van de duurzame relatie met mevr. F. [...] niet zonder meer kan aangenomen worden, inzonderheid gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij middels de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning slechts trachtte op frauduleuze wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de voorgehouden relatie met mevr. F. [...] er aan in de weg zou staan dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) van vier jaar aan de verzoekende partij werd betekend.

Verweerder benadrukt dat de enige reden waarom aan de verzoekende partij een inreisverbod van vier jaar is opgelegd, inderdaad is omdat zij op frauduleuze wijze verblijf in het Rijk trachtte te verwerven. In zoverre de verzoekende partij het inreisverbod nu inroept als hinderpaal voor het verderzetten van haar gezinsleven, benadrukt verweerder dat zij zulks slechts aan haar eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten heeft.

Zie ook:

“Waar verzoeker stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt tot het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat aan verzoeken reeds op 13 juli 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. De geldigheidsduur van dit bevel werd verlengd tot 2 september 2012. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoeker nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat hij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoeker als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan zijn eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. Het inreisverbod kan bijgevolg in casu niet worden aanvaard als hinderpaal voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders, te meer zoals hierboven gesteld, verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn partner niet naar Macedonië zou kunnen reizen. In casu kunnen er geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan prima facie niet worden aangenomen.”

(R.v.V. nr. 88.727 van 1 oktober 2012)

En ook:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Tot slot laat verweerder gelden dat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om aan te tonen met welke elementen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissingen ten onrechte geen rekening zou gehouden zijn. Terwijl het uiteraard niet aan de gemachtigde, noch aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om zelf de elementen uit te zoeken, waarmee desgevallend geen rekening zou gehouden zijn.

Zie dienaangaande:

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

En ook:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3. Artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

(...)”

Te dezen wordt de verzoekende partij een inreisverbod van vier jaar opgelegd omdat zij *“een gevaar [vormt] voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften en gebruik ervan. PV KO. 21. L4.001793/15 opgesteld door politiezone Grensleie (Menen). Hij maakte gebruik van een valse Guinese identiteitskaart. Aangezien betrokkene deze documenten bij zijn aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Wevelgem heeft voorgelegd, is het bewezen dat hij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen.”*

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de duur van een inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dat wanneer een vreemdeling fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde te worden toegelaten tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden een inreisverbod met een maximale geldigheidsduur van vijf jaar kan worden opgelegd.

In casu stelt de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden, met name het gegeven dat zij een relatie heeft met mevrouw F.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt en het staat buiten betwisting dat de verwerende partij in het kader van de besluitvormingsprocedure inzake het thans bestreden inreisverbod op de hoogte was van de vermeende relatie tussen de verzoekende partij en mevrouw F. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij met voormelde specifieke omstandigheid rekening heeft gehouden bij het opleggen van het inreisverbod.

In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt wel uitdrukkelijk gesteld: *“Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf.”* Voormelde motivering kan niet worden beschouwd als een afweging in het kader van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Vermits in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat het inreisverbod een beslissing is *“die kan samengaan”* met een beslissing tot verwijdering, blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat. De toetsing die dient te gebeuren in het kader van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderscheidt zich ook van de toetsing die dient te gebeuren in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een bevel om het grondgebied te verlaten betreft immers een beslissing waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Een inreisverbod betreft daarentegen een beslissing waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden. Een inreisverbod heeft bijgevolg vergaande gevolgen.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij: *“In antwoord op de beschouwingen van de verzoekende partij laat verweerder gelden dat het bestaan van de duurzame relatie met mevr. F. [...] niet zonder meer kan aangenomen worden, inzonderheid gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij middels de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning slechts trachtte op frauduleuze wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de voorgehouden relatie met mevr. F. [...] er aan in de weg zou staan dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) van vier jaar aan de verzoekende partij werd betekend.”* Deze motivering kan niet worden teruggevonden in de tweede bestreden beslissing en is *post factum*. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de relatie tussen de verzoekende partij en mevrouw F. voor het nemen van de bestreden beslissingen, doch kan niet worden afgeleid of de verwerende partij bij het opleggen van het inreisverbod van vier jaar rekening heeft gehouden met dit gegeven. Evenmin blijkt dit uit de motieven van de bestreden beslissing. Bijgevolg kan de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet nagaan of de verwerende partij bij de beoordeling die heeft geleid tot het opleggen van een inreisverbod voor een periode van vier jaar is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, met name of ze met voormelde specifieke omstandigheid rekening heeft gehouden, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt niet aan de Raad toe om in het kader van de beoordeling van de materiële motivering zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. Bijgevolg voert de verzoekende partij terecht de schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het eerste middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen met betrekking tot de beslissing waarbij een inreisverbod van vier jaar wordt opgelegd niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.2 . In een tweede onderdeel van het verzoekschrift voert de verzoekende partij middelen aan tegen het bevel om het grondgebied.

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 8, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.2.1. De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“Doordat ieder bevel gemotiveerd dient te worden door één of meer van de voornoemde gevallen van artikel 7 vw

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt Toelichting

Krachtens artikel 8 W moet elke bevel gemotiveerd worden door een of meer van de voornoemde gevallen van artikel 7 Vw te vermelden.

Verzoeker meent dienaangaande terecht te kunnen stellen dat dit evenwel niet volstaat.

Als gevolg van de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991 dient de overheid eveneens de feitelijke gegevens te vermelden op grond waarvan zij meent één van de weigeringsgronden te kunnen invoeren.

Wanneer verweerder in casu meent dat de openbare orde of de nationale veiligheid kan geschonden worden dan moet zij concreet vermelden hoe dit kan gebeuren.

Verzoeker kan hier maar herhalen hetgeen reeds supra werd gesteld dat verweerder hier al te voortvarend te werk is gegaan.

Op het ogenblik van het nemen van de beslissingen tot bevel om het grondgebied te verlaten stond niet vast dat het verzoeker een valsheid heeft gepleegd, gebruik heeft gemaakt van valse stukken.

Pas op datum van het uitvaardigen van het bevel werd een valsheid beticht stuk door de politiediensten in beslag genomen!!!

Van enige duidelijkheid dienaangaande was op 02.03.2015 zeer zeker geen sprake.

Het middel komt dan ook als grond naar voor.”

4.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging al te voortvarend te werk zou gegaan zijn. De verzoekende partij meent dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen niet vaststond dat valsheid in geschriften gepleegd werd.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het grondgebied verblijf zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten én bovendien op heterdaad betrapt werd bij valsheid in geschriften, met name doordat zij een valse Guinese identiteitskaart voorlegde bij haar aanvraag voor een verklaring van wettelijke samenwoning.

Terwijl artikel 7 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“[...]”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vermocht aldus niet anders dan de eerste bestreden beslissing te betekenen, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder de daartoe vereiste documenten. De verzoekende partij betwist voormelde vaststelling ook niet in haar inleidend verzoekschrift.

De verzoekende partij levert in haar vierde middel inderdaad uitsluitend kritiek nopens het motief dat zij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden, doch zij gaat hierbij volkomen voorbij aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) in eerste instantie gestoeld is op de vaststelling van het illegaal verblijf.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De verzoekende partij haar kritiek op het motief op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienend, want is, zelfs indien gegrond, geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Verweerder laat evenwel gelden dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk geheel terecht toepassing gemaakt werd van artikel 7, eerste lid 3° en artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij niet kennelijk onredelijk verwezen wordt naar de poging om op frauduleuze wijze verblijfsrecht te verwerven in het Rijk.

Het weze herhaalt dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk toegestaan was om de bestreden beslissingen te steunen op de vaststellingen van de Lokale Politie, zoals vervat in het proces-verbaal nr. [...]. Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegestaan volstaat niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. In essentie zorgt de formele motiveringsplicht, zoals neergeschreven in voorgenoemde artikelen, voor wapengelijkheid tussen de partijen. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert, worden in de bestreden beslissingen wel degelijk de feitelijke en juridische overwegingen uiteengezet. De eerste bestreden

beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt haar juridische grondslag met name artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen van het bevel om het grondgebied te verlaten worden eveneens vermeld. Enerzijds wordt het bevel gegeven omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en zij niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. Anderzijds wordt aangegeven dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij stelt dat zij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschrifte en gebruik ervan. Hiervoor wordt verwezen naar het PV van de politiezone Grensleie (Menen). Ook wordt uiteengezet waarom het bevel om het grondgebied geen termijn voor vrijwillig vertrek bevat. Met verwijzing naar de artikelen 74/14, §3, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde is, daar zij op heterdaad werd betrapt op valsheid in geschrifte en gebruik ervan en dat zij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 8 februari 2012 werd betekend.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die *in casu* werd toegepast vermeldt, zoals vereist door artikel 8 van dezelfde wet. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Evenmin wordt de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert ze de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)
8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in (...).”

Uit lezing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde periode mag geven wanneer de vreemdeling niet de vereiste documenten heeft of wanneer hij geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te zijn.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing steunt op twee onderscheiden motieven, die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Enerzijds wordt het bevel gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name ze is niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. Anderzijds wordt toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en aangegeven dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij stelt dat zij op heterdaad werd betrapt op valsheid in geschrifte en gebruik ervan. Hiervoor wordt verwezen naar het PV van de politiezone Grensleie (Menen).

In casu betwist de verzoekende partij niet dat ze in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van

een geldig visum. De verzoekende partij maakt *in casu* niet aannemelijk dat ze in het bezit is van een geldig visum. Een schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Daar de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk maakt dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet werd geschonden en dit motief op zich de bestreden beslissing kan schragen, dient het middel niet verder te worden onderzocht ten opzichte van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Immers, de gegrondheid van de grief betreffende artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan op zich niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, daar voormelde beslissing eveneens haar grondslag vindt in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. Ook de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten steunt op twee afzonderlijke motieven, die los van elkaar staan en elk op zich de bestreden beslissing kunnen schragen. Enerzijds wordt de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten gestoeld op artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde vormt en anderzijds op grond van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 8 februari 2012 werd betekend. *In casu* betwist de verzoekende partij niet dat ze geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 8 februari 2012 werd betekend. Daar de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk maakt dat artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet werd geschonden en dit motief op zich de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten kan schragen, dient het middel niet verder te worden onderzocht worden ten opzichte van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Immers, de gegrondheid van de grief betreffende artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet kan op zich niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, daar de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten eveneens haar grondslag in artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet vindt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten is ongegrond.

4.3. In een tweede middel met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

4.3.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

“[...]”.

Zoals reeds gesteld verblijft verzoeker reeds sedert eind oktober 2010 op onafgebroken wijze op het grondgebied van het Rijk.

Alhier vormt verzoeker sedert meer dan één jaar een feitelijk gezin met mevrouw F. [...] te WEVELGEM. Met F. [...] voornoemd heeft twee kinderen uit een eerdere relatie. Verzoeker neemt de dagelijkse zorg voor de beide kinderen op zich.

Door nu verzoeker een inreisverbod van 4 jaar te betekenen wordt de relatie tussen beide partners, en de relatie met de kinderen van zijn partner zeer zeker in gevaar gebracht !

Verder wenst verzoekster de aandacht te vestigen op hiernavolgende : VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt. Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijft hij , al sedert eind oktober 2010 ononderbroken op Belgisch grondgebied .

Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgeknipt met dit lange verblijf.

In België daarentegen heeft hij duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Verzoeker kan niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

Verzoeker verwijst dienaangaande expliciet naar hetgeen supra reeds werd ingesteld nopens de integratie en de feitelijke gezinssituatie.

Door nu geen rekening te houden met de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich wel degelijk bevindt, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Schending welke evenwel niet de legaliteits, legitimiteits en proportionaliteitstoets doorstaat.

De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefde doel (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE1996).

Het middel is dan ook gegrond."

4.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"De verzoekende partij herneemt integraal de uiteenzetting uit haar tweede middel, zodat verweerder dienaangaande kan volstaan met een verwijzing naar haar repliek dienaangaande, dewelke alhier als integraal hernomen dient beschouwd te worden. 18/18

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen."

4.3.3. De verzoekende partij geeft aan dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst hiertoe naar het feit dat ze een partner heeft met wie ze wenst samen te wonen, die over een verblijfsrecht in België beschikt en die twee kinderen heeft voor wie de verzoekende partij tevens zorgt. In dit verband merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen enkele hinderpaal aanvoert die haar verhindert haar gezinsleven met haar partner verder te zetten in haar herkomstland, noch aantoonde waarom haar private belangen – die erin bestaan het verder op onwettige wijze in België verblijven teneinde haar relatie met haar partner te kunnen verderzetten – zwaarder doorwegen dan het algemeen belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit het handhaven van de verblijfsreglementering. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd, wenst samen te wonen en voor de kinderen van haar partner zorgt, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Daarenboven brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij dat haar partner twee kinderen heeft. Evenmin brengt ze een begin van bewijs bij dat zij dagelijks voor de kinderen zorgt. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verhindert niet dat haar partner samen met haar kinderen de verzoekende partij bezoekt in diens land van herkomst of elders. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met haar verder te onderhouden, minstens toont de verzoekende partij niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn.

Voorts heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds herhaaldelijk bevestigd dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te

respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Het Europees Hof toont zich bovendien streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals *in casu*. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot haar privéleven stelt de verzoekende partij dat ze alle sociale banden met haar herkomstland heeft doorgeknipt en dat ze in België duurzame vriendschapsbanden heeft opgebouwd bij zowel de allochtone als de autochtone gemeenschap. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiervan geen enkel begin van bewijs bijbrengt. De verzoekende partij toont niet aan dat ze in België een zodanig privéleven ontwikkeld heeft, dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan.

Met een dergelijk vaag en algemeen betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten aannemelijk.

Het tweede middel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd, doch wel een gegrond middel dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2015 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS